

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zutphen, van 2 maart 2011 in zaak nr. 09/25631 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 26 juni 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling, mede voor haar minderjarig kind, om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 2 maart 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister (thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel) bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 25 maart 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. De rechtbank heeft overwogen dat de minister de vreemdeling in redelijkheid heeft kunnen tegenwerpen dat zij ter staving van haar aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd toerekenbaar geen identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van haar aanvraag heeft overgelegd. Volgens de rechtbank heeft de minister zich voorts in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het asielrelaas van de vreemdeling positieve overtuigingskracht ontbeert en derhalve ongeloofwaardig is. Daartoe heeft zij overwogen dat de minister in redelijkheid heeft kunnen twijfelen aan het gestelde huwelijk met referent, zodat niet aannemelijk is dat zij in de Democratische Republiek Congo (hierna: de DRC) problemen heeft ondervonden vanwege diens etniciteit. Nu de vreemdeling geen hoger beroep heeft ingesteld, moet thans van de juistheid van deze overwegingen worden uitgegaan.

2.3. De minister klaagt in de enige grief dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij zich, gelet op hetgeen in het algemeen ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken inzake de DRC van november 2010 (lees: januari 2010; hierna: het ambtsbericht) is vermeld over alleenstaande vrouwen, gezien in samenhang met de individuele op deze zaak betrekking hebbende omstandigheden, onvoldoende gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij terugkeer naar de DRC te vrezen heeft voor seksuele geweldpleging.

Daartoe voert de minister aan, samengevat weergegeven en voor zover thans van belang, dat de rechtbank, door bij haar oordeel te betrekken

dat de vreemdeling bij een verkrachting in 2000 zwanger is geraakt, blijkt heeft gegeven van een onjuiste feitenvaststelling. Gelet hierop en op hetgeen in het besluit van 26 juni 2009 is uiteengezet, rechtvaardigt de enkele omstandigheid dat de vreemdeling in 2000 en 2001 in de DRC slachtoffer is geworden van verkrachting niet de conclusie dat aannemelijk is dat zij thans bij terugkeer te vrezen heeft voor seksuele geweldpleging, aldus de minister.

2.3.1. Volgens paragraaf C24/8.3.8 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (hierna: de Vc 2000), zoals die ten tijde van belang luidde en voor zover thans van belang, komt seksueel geweld tegen vrouwen en meisjes in de DRC op grote schaal voor en neemt het epidemische vormen aan. Vrouwen die aannemelijk hebben gemaakt dat zij te vrezen hebben voor seksuele geweldpleging in de DRC kunnen volgens deze paragraaf krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

2.3.2. In het besluit van 26 juni 2009, waarin de overwegingen van het voornemen zijn herhaald en ingelast, heeft de minister zich, voor zover thans van belang, op het standpunt gesteld dat de vreemdeling, hoewel zij in 2000 en 2001 in de DRC slachtoffer is geworden van verkrachting, niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij terugkeer te vrezen heeft voor seksuele geweldpleging. Daarvoor heeft de minister van belang geacht dat de vreemdeling, naar zij heeft verklaard, nadat zij in 2001, na de tweede verkrachting, naar Congo-Brazzaville was vertrokken, in 2006 naar de DRC is teruggekeerd, dat zij aldaar tot 29 juli 2008 heeft verbleven en dat zij tot aan haar vertrek geen problemen van dergelijke aard heeft ondervonden. Er is geen aanleiding om aan te nemen dat zodanige problemen zich thans bij terugkeer naar de DRC wel zullen voordoen, aldus de minister.

2.3.3. In het ambtsbericht is in paragraaf 3.4.1, onder 'Positie van weduwen en andere alleenstaande vrouwen', onder meer vermeld dat, wanneer een vrouw door haar echtgenoot wordt verlaten, zij doorgaans wordt opgevangen door haar familie. Indien dit niet mogelijk is, bijvoorbeeld wanneer haar familie elders woont, is de positie van de vrouw kwetsbaar. De kans is groot dat zij dan op straat terecht komt, vrijwel altijd met haar kinderen. Voorts lopen vrouwen die geen opleiding en baan hebben en daardoor moeilijk in hun levensonderhoud kunnen voorzien volgens het ambtsbericht een grote kans het slachtoffer te worden van misbruik.

2.3.4. De rechtbank heeft voor haar in de grief aangevallen oordeel van belang geacht dat de vreemdeling, gelet op hetgeen in het ambtsbericht is vermeld over alleenstaande vrouwen, het gevaar loopt op straat te belanden dan wel het slachtoffer te worden van misbruik. Hiermee heeft de rechtbank niet onderkend dat volgens dat ambtsbericht, zoals hiervoor weergegeven, voor een vrouw zodanig gevaar eerst aanwezig kan zijn, indien zij door haar echtgenoot wordt verlaten en niet op familie kan terugvallen. Reeds nu, gelet op hetgeen onder 2.2. is overwogen, de minister het asielrelaas van de vreemdeling, waaronder begrepen het gestelde huwelijk met referent, in redelijkheid ongeloofwaardig heeft kunnen achten, valt de vreemdeling niet

onder de in het ambtsbericht genoemde groep vrouwen, voor wie de kans groot is op staat terecht te komen en slachtoffer van misbruik te worden.

Niet in geschil is dat de vreemdeling in 2000 en 2001 in de DRC slachtoffer is geworden van verkrachting. Door te overwegen dat zij bij de verkrachting in 2000 zwanger is geraakt, heeft de rechtbank niet onderkend dat, zoals de minister in de toelichting van de grief terecht betoogt, de vreemdeling - naar zij heeft verklaard - in december 2000 is verkracht en haar dochter op 21 februari 2001 is geboren. Mitsdien is uitgesloten dat die verkrachting heeft geleid tot een zwangerschap. Nu de vreemdeling voorts niet heeft bestreden dat zij in 2006 naar de DRC is teruggekeerd en daar tot aan haar vertrek zonder problemen heeft verbleven, rechtvaardigt de enkele omstandigheid dat zij in 2000 en 2001 in de DRC slachtoffer van verkrachting is geworden niet de conclusie dat zij aannemelijk heeft gemaakt aldaar te vrezen te hebben voor seksuele geweldpleging.

2.3.5. Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank ten onrechte in hetgeen in het ambtsbericht is vermeld over alleenstaande vrouwen en in de individuele op deze zaak betrekking hebbende omstandigheden grond gezien voor het oordeel dat de minister zich onvoldoende gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij terugkeer naar de DRC te vrezen heeft voor seksuele geweldpleging.

De grief slaagt reeds hierom.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Hetgeen de minister overigens in de grief aanvoert, behoeft geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 26 juni 2009 toetsen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover deze, gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, nog bespreking behoeven.

2.5. De beroepsgrond van de vreemdeling dat de minister zich, gelet op de problemen die zij heeft ondervonden vanwege de etniciteit van referent, ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat zij niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, faalt, reeds omdat, gelet op hetgeen onder 2.2. is overwogen, de minister het asielrelaas van de vreemdeling, waaronder begrepen het gestelde huwelijk met referent, in redelijkheid ongeloofwaardig heeft kunnen achten.

2.6. De vreemdeling heeft aangevoerd dat bij terugkeer naar de DRC duidelijk zal worden dat referent niet de vader van haar dochter is en dat zij om die reden zal worden verstoten door haar familie. Derhalve heeft de minister zich, volgens de vreemdeling, ten onrechte op het standpunt gesteld dat zij in zoverre niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

2.6.1. In het besluit van 26 juni 2009 heeft de minister zich, ten aanzien van de stelling van de vreemdeling dat zij bij terugkeer naar de DRC door haar familie zal worden verstoten, op het standpunt gesteld dat de vreemdeling niet bij haar familie bekend hoeft te maken dat referent niet de vader van haar dochter is, dat zij ook de verkrachtingen voor hen verborgen heeft kunnen houden en dat zij volgens haar eigen verklaring tot aan haar vertrek uit de DRC in 2008 contact heeft onderhouden met haar familie.

In het verweerschrift van 15 oktober 2009 heeft de minister zich, in aanvulling op het voorgaande, op het standpunt gesteld dat de vreemdeling heeft verklaard louter vanwege de etniciteit van referent problemen te hebben ondervonden met haar familie en niet vanwege haar dochter. Mitsdien is niet aannemelijk dat de vreemdeling om de door haar genoemde reden door haar familie zal worden verstoten, aldus de minister.

2.6.2. Anders dan de vreemdeling heeft betoogd, bestaat, gelet op de in het besluit en het verweerschrift neergelegde gronden, zoals hiervoor weergegeven en die door de vreemdeling niet zijn bestreden, geen grond voor het oordeel dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij terugkeer naar de DRC door haar familie zal worden verstoten. Het betoog van de vreemdeling, ter nadere toelichting van de beroepsgrond, dat de minister in dit verband ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het Verdrag inzake de rechten van het kind en de belangen van haar dochter, wat daarvan ook zij, kan aan het voorgaande niet afdoen, reeds omdat zij niet concreet heeft onderbouwd met welke bepalingen van dat verdrag en met welke belangen de minister volgens haar ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Geen grond bestaat voor het oordeel dat de minister zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de vreemdeling niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

De beroepsgrond faalt.

2.7. De vreemdeling heeft voorts betoogd dat zij, nu zij bij terugkeer naar de DRC zal worden verstoten door haar familie, omdat duidelijk zal worden dat referent niet de vader van haar dochter is, in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

2.7.1. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden verleend aan de vreemdeling van wie naar het oordeel van de minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.

2.7.2. In het besluit van 26 juni 2009, zoals nader toegelicht in het verweerschrift van 15 oktober 2009, heeft de minister zich voorts op het standpunt gesteld dat de vreemdeling heeft verklaard haar land van herkomst te hebben verlaten vanwege de problemen die zij stelt te hebben

ondervonden vanwege de etniciteit van referent. De verstoting houdt dus geen verband met de redenen van haar vertrek uit de DRC, aldus de minister.

2.7.3. Daargelaten dat, zoals onder 2.6.2. is overwogen, de minister zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij terugkeer naar de DRC door haar familie zal worden verstoten, bestaat, nu hetgeen de vreemdeling aan haar beroep op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 ten grondslag heeft gelegd geen verband houdt met redenen van haar vertrek uit de DRC, geen grond voor het oordeel dat het standpunt van de minister, zoals weergegeven onder 2.7.2., de toets in rechte niet kan doorstaan. Derhalve bestaat evenmin grond voor het oordeel dat de minister de vreemdeling ten onrechte geen verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 heeft verleend.

De beroepsgrond faalt.

2.8. Ten slotte heeft de vreemdeling aangevoerd dat de minister zich onvoldoende gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat zij en haar dochter niet in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000.

2.8.1. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden verleend aan de vreemdeling die als echtgenoot of echtgenote of minderjarig kind feitelijk behoort tot het gezin van de vreemdeling, bedoeld onder a tot en met d, die dezelfde nationaliteit heeft als die vreemdeling en gelijktijdig met deze vreemdeling Nederland is ingereisd dan wel is nagereisd binnen drie maanden, nadat aan de vreemdeling, bedoeld onder a tot en met d, de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28, is verleend.

2.8.2. In het besluit van 26 juni 2009 heeft de minister zich, voor zover thans van belang, onder verwijzing naar het rapport van Stichting Sanquin Bloedvoorziening van 30 maart 2009, waarin is vermeld dat DNA-onderzoek heeft uitgewezen dat tussen referent en de minderjarige dochter van de vreemdeling geen biologische afstammingsrelatie bestaat, op het standpunt gesteld dat referent niet kan worden aangemerkt als de biologische vader. Voorts heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat geen sprake is van een feitelijke band tussen referent en de dochter, nu van frequent contact niet is gebleken. Evenmin is gebleken dat referent een bijdrage levert aan de kosten van verzorging en opvoeding van de dochter van de vreemdeling, terwijl referent wel op de hoogte was van de zwangerschap, aldus de minister.

2.8.3. De vreemdeling heeft de uitkomst van het DNA-onderzoek en het standpunt van de minister dat geen sprake is van een feitelijke band tussen referent en de dochter niet bestreden. Gelet hierop en nu, gelet op hetgeen onder 2.2. is overwogen, de minister het asielrelaas van de vreemdeling, waaronder begrepen het gestelde huwelijk met referent, in redelijkheid

ongeloofwaardig heeft kunnen achten, zijn de vreemdeling en haar dochter niet aan te merken als echtgenote en minderjarig kind, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000. Geen grond bestaat voor het oordeel dat de minister zich ten onrechte dan wel onvoldoende gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat de vreemdeling en haar dochter niet in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd krachtens laatstgenoemd artikelonderdeel.

De beroepsgrond faalt.

2.9. Het beroep is ongegrond.

2.10. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, van 2 maart 2011 in zaak nr. 09/25631;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. A.B.M. Hent en mr. E. Steendijk, leden, in tegenwoordigheid van M. Klinkers LLM, ambtenaar van staat.

w.g. Troostwijk
voorzitter

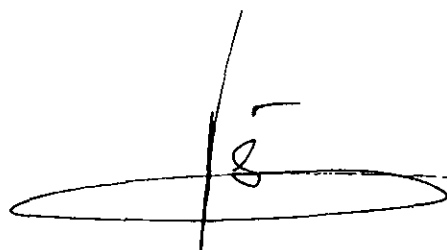
w.g. Klinkers
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 11 juli 2012

549-714.

Verzonden: 11 juli 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser